

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/60/2016
Identifikačné číslo spisu: 5713209524
Dátum vydania rozhodnutia: 13.04.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5713209524.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu D. R., bývajúceho v E., D. E. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom so sídlom v Martine, Holubyho 51, proti žalovaným 1/ MORÁVIA-CHEM, s.r.o., so sídlom v Hrobiciach 145, Česká republika, IČO: 253 144 16, 2/ Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 62, IČO: 36 062 235, zastúpená Advokátskou kanceláriou Detvai Ludík Malý Udvaros, so sídlom v Bratislave, Cukrová 14, za ktorú koná advokát JUDr. Ladislav Udvaros, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 11C/40/2013, o dovolaní žalovanej 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 9. septembra 2015 sp. zn. 7Co/578/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovanej 2/ o d m i e t a .

Žalovaná 2/ je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania 99,78 eur do rúk advokáta JUDr. Vladimíra Kašubu do troch dní.

Odôvodnenie

Žalobou podanou na Okresnom súde Martin 27. júna 2013 sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovaným zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 90 000 eur predstavujúcu náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do jeho osobnostných práv, spočívajúci v strate blízkych osôb (manželky a dvoch detí), usmrtených pri dopravnej nehode zavinenej vodičom žalovanej 1/.

Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 29. apríla 2014 č. k. 11C/40/2013-152 rozhodol, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 90 000 eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Zároveň vyslovil, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných, a že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných rozsudkom z 9. septembra 2015 sp. zn. 7Co/578/2014 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť

zaplatiť žalobcovi sumu 45 000 eur do troch dní s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia druhého žalovaného. Vo zvyšnej časti návrh žalobcu zamietol. Takto rozhodol stotožňujúc sa so záverom prvostupňového súdu, že nemajetková ujma v peniazoch za zásah do osobnostných práv spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú priznal v polovici žalovanej sumy, však vychádzal z odlišnej voľnej úvahy ako prvostupňový súd.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná 2/ (ďalej aj „dovolatelka“). Dovoláním (posudzujúc ho podľa obsahu) napadla výrok, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 45 000 eur do troch dní. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom výroku zmenil a žalobu voči nej zamietol a priznal jej náhradu trov konania. Dovolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“).

Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu navrhol tento mimoriadny opravný prostriedok ako neopodstatnený zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) preskúmal podané dovolanie z hľadiska jeho prípustnosti a dospel k záveru, že ho treba odmietnuť.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu v zmysle cit. ust. § 238 ods. 1 O. s. p. je založená na rozdielnosti (nesúhlasnosti) rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvého stupňa. O nesúhlasné rozsudky ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci boli posúdené oboma súdmi rozdielne tak, že práva a povinnosti stanovené účastníkom sú podľa záverov týchto rozsudkov odlišné. Odlišnosťou sa pritom nemyslí rozdielne právne posúdenie, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale iba taký záver, ktorý rozdielne konštituuje alebo deklaruje práva a povinnosti v právnych vzťahoch účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je podstatné, či odvolací súd formálne rozhodol podľa § 219 alebo či postupoval podľa ustanovenia § 220 O. s. p. Rozhodujúci je obsahový vzťah rozsudkov súdov oboch stupňov v tom, ako rozdielne posúdili práva a povinnosti v právnych vzťahoch účastníkov konania. Významným nie je ani to, ako odvolací súd formuloval výrok svojho rozsudku, či ho napríklad formálne označil ako zmeňujúci, hoci v skutočnosti ide o potvrdzujúci rozsudok.

Z porovnania výrokových častí rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v predmetnej veci a z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že napriek použitej formulácii o zmene rozsudku súdu prvého stupňa, je rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým uložil žalovanej 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 45 000 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, potvrdzujúcim a zmeňujúcim je len v časti, v ktorej bola žaloba vo zvyšku, t. j. nad uvedenú sumu a vo výroku o povinnosti zaplatiť žalovanú sumu spoločne a nerozdielne, zamietnutá.

Prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 a 238 ods. 2 a ods. 3 O. s. p. So zreteľom na skutočnosť, že rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci, dovolanie podľa § 238 ods. 2 neprichádzalo do úvahy. Keďže vo výroku napadnutého rozsudku odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania, a ani nepotvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4., dovolanie nebolo prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a/ až g/ ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p., aj keď neboli dovolaťkou namietané, nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúcej z tohto zákonného ustanovenia.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej 2/ podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ako neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

O priznaní náhrady trov dovolacieho konania žalobcovi rozhodol podľa § 146 ods. 2 O. s. p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., keďže žalovaná 2/ tým, že jej dovolanie bolo odmietnuté,

zavinila vznik trov žalobcu v sume 99,78 eur (pozostávajúcich z odmeny jeho zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu 91,20 eur a z režijného paušálu 8,58 eur).
Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.